

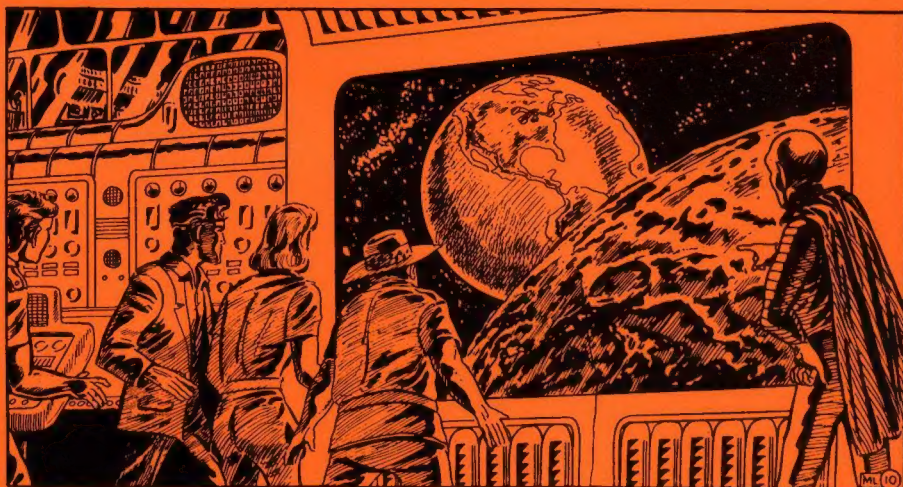
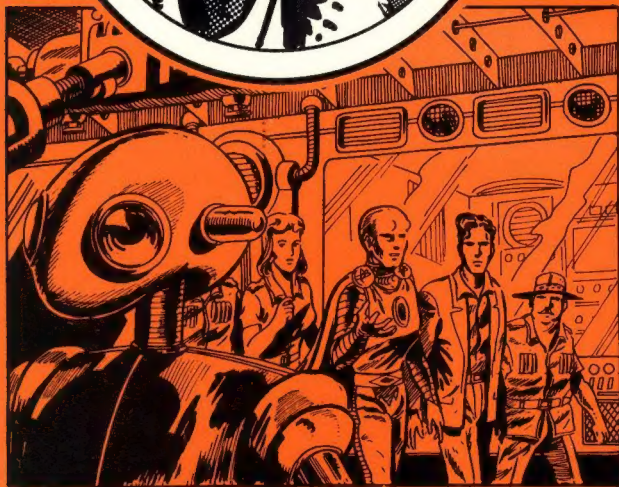
1

FRANK

DE VLIEGENDE
HOLLANDER

DOOR
MARTIN LODEWIJK

SAFARI IN DE RUIMTE

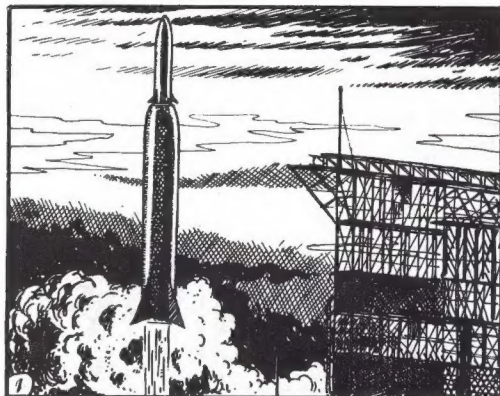

SAFARI IN DE RUIMTE

UITGEVERIJ
de Lijn

Bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal 2

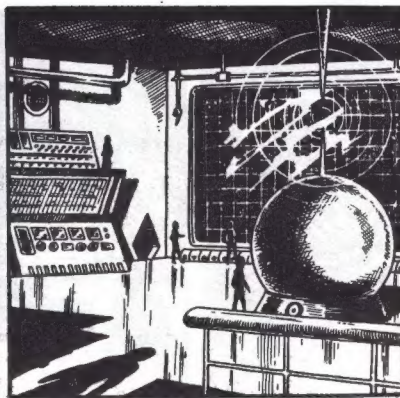

1957. Het jaar van de Ruimtevaart. In dat jaar dringen voor het eerst door de mens gemaakte raketten door in de oneindige ruimte.

1957. De eerste Russische spoetnik draait haar rondjes om de aardbol en nauwelijks een maand later de tweede. Ook Amerika is vertegenwoordigd in de ruimte met de Explorer I. Van nu af aan is het gedonder van raketmotoren niet van de lucht. De ene kunstmaan volgt de

andere op en meerdere maanraketten worden, voorlopig zonder succes, afgeschoten. Op aarde nemen zowel amateurs als beroepsastronomen vol enthousiasme de eerste ruimtevaartuigen door hun kijkers waar. Maar niet alléén op aarde . . . Ook op onze satelliet, de maan, toont men belangstelling . . .

In een krater op de maan, die van de mens de naam 'Aristarchus' gekregen heeft, staat een kleine glanzend metalen pyramide. Het op de aarde gerichte scherm heeft de Sputnik I waargenomen; een door mensenhanden gemaakt voorwerp bevindt zich buiten de atmosfeer . . . Onmiddellijk treedt de zender, verborgen in de pyramide, in werking . . . En enkele lichtjaren verder, op een aan de mens onbekende planeet, begint

in een grote hal een alarmsignaal te loeien . . . Lampen flitsen aan en uit . . . De ruimtecoördinaten van de aarde verschijnen op een scherm . . . Weest gewaarschuwd! De mens heeft de eerste stap in de ruimte gezet!! . . . Enkele weken later: boven een Westafrikaanse steppe klinkt het stadige geronk van een twee-motorige heli-copter . . . In de piloot herkennen wij een oude bekende: Frank, de Vliegende Hollander.

Franks vervoersmaatschappij 'Pelican' verzorgt sinds enkele weken de bevoorrading vanuit Nairobi voor een grote groep filmmensen, die midden in de jungle een oerwoud-epos aan het vervaardigen is. De beide hoofdrolspelers, Gary Perkins en Sylvia Hart, en de regisseur B.B. Stupendous, hebben een dag vrijaf genomen om op een kleine jachtexpeditie te gaan. De beroepsjager, Majoor Hunt, geeft Frank een teken en roept: „Kunnen

we daar op die vlakke landen?” „Komt voor de bakker,” roept Frank en enkele minuten later staan ze op de begane grond. Gary Perkins springt er, belust op buit, als eerste uit, gevolgd door majoor Hunt. Terwijl de beide mannen zich verwijderen, staat Sylvia Hart zich zorgvuldig bij te poederen en Frank vraagt zich voor de zoveelste maal af, waarom ze eigenlijk is meegegaan. Waarschijnlijk alleen voor de publiciteit.

Majoor Hunt en de filmster zijn nog maar enkele tientallen meters van de helicopter verwijderd, als er van achter een dichte bossage een geweldige mannetjes-olifant tevoorschijn komt...

„Kijk daar eens,” roept Gary Perkins opgewonden. „Kijk eens wat een slagtanda! Wat een trofee zou dat zijn!” „Hou je maar wat kalm, Perkins,” zegt Majoor Hunt. „Olifanten zijn verboden jachtbuit in dit terri-

torium. Trouwens...” Maar het is al te laat! Perkins heeft zich op een knie laten vallen en zonder zelfs de moeite te nemen goed te mikken, schiet hij erop los... Nu, in films mag zoiets dan goed gaan, in werkelijkheid gaat het vaak anders toe. Gary Perkins heeft de olifant slechts verwond... En dol van woede en pijn stormt het dier op de van schrik verstijfde filmster af...

Gary Perkins wordt alleen gered door het bliksemsnelle optreden van Majoor Hunt. Deze grijpt hem bij de schouders en sleurt hem met grote krachtsinspanning uit de weg van de aanstormende olifant. Halsoverkop rollen de beide mannen over de grond. Maar de olifant rent niet ver door . . . Met een voor zo'n log dier ongehoorzaamheid maakt deze levende bulldozer rechtsomkeert. Intussen heeft Frank, die alles zag ge-

beuren, vlug als de wind een geweer uit het rek gepakt. Vol afschuw ziet hij de olifant recht op Majoor Hunt afstormen, die, in zijn positie, nauwelijks enige kans maakt de olifant te doden . . . Franks eerste schot moet raak zijn! Anders zijn zij waarschijnlijk twee expeditieleden kwijt . . .

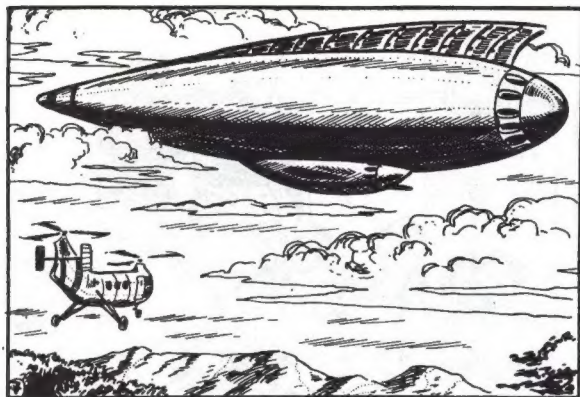

De knal van Franks geweer en dat van de Majoor klinken gelijktijdig... De olifant blijft plotseling stokstijf staan... Enige ogenblikken gebeurt er niets... Dan zakt de reus langzaam door zijn achterpoten en rolt op zijn zij. Dood!

Enkele ogenblikken gaan voorbij... Dan zegt Gary Perkins: „Dat was Uw schuld, Majoor... als U me niet had afgeleid had ik het beest onmiddellijk gedood.” Dit is teveel voor de grijze veteraan van het zwarte continent. „Zo is het genoeg,” buldert hij. „We keren

nu direct terug naar het filmkamp en daar kun je me schrappen van de salarislijst... Ik ga terug naar Nairobi! Denk je dat ik me laat beledigen door zo'n waardeloze welp?!”

Nu, ongelijk kan Frank hem niet geven, en zo keert de helicopter even later weer terug... zonder buit... De minuten glijden langzaam voorbij... Plotseling roept Frank: „Grote goedheid! Kijk daar eens! Voor ons!!”

Vóór hen, tussen de wolken, ziet het geschrokken vijftal een kolossaal, ovaalvormig luchtschip zweven... Een luchtschip dat op aarde onbekend is, dus van een andere planeet moet komen; dus feitelijk een ruimteschip! En zelfs in de tijd van kunstmanen is dat nog altijd een groot woord. Maar nauwelijks zijn zij van hun verbazing en schrik bekomen of de helicopter begint te zwaaien en te slingeren. Ze worden ruw door elkaar

geschud... „Wat gebeurt er?!?” roept de kleine regisseur B.B. Stupendous... „Ik weet het niet,” roept Frank terug. „Het toestel luistert niet meer naar het roer en we stijgen ongelooflijk snel!” Maar wat Frank niet kan zien is, dat twee grote luiken in de onderkant van het ruimteschip worden geopend en dat de helicopter daar naar toe wordt getrokken.

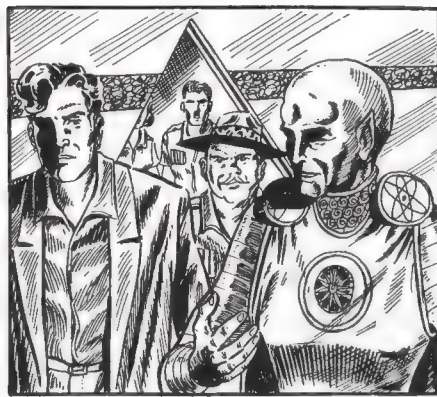
Als de helicopter binnen in het ruimteschip is, gaan de enorme luiken weer dicht. Een diepe duisternis omringt de vijf mensen. Het slingeren is opgehouden en de motoren van de helicopter zijn vanzelf gestopt... Er heerst een doodse stilte.

„Wat is er gebeurd?“, fluistert Sylvia Hart. „Ik weet het nog steeds niet,“ zegt Frank, „maar het zou me niets verbazen als een bovenaards wezen ons straks

antwoord op die vraag zal geven!”

Plotseling klinkt een schel gefluit, dat snel hoger wordt. „Pas op,“ wil Frank roepen, maar hij kan niet meer... Zijn ogen worden zwaar en hij zakt bewusteloos in elkaar, evenals de rest van het gezelschap...

Wanneer zij weer bijkomen bevinden zij zich in een kaal vertrek met metalen wanden.

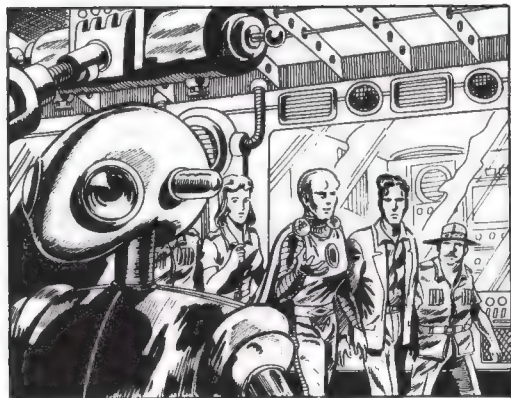

Nauwelijks zijn Frank en zijn vrienden bij hun posities gekomen, of een ruitvormige deur gaat open in een der wanden. In de opening verschijnt een vreemd geklede man. Maar dat is op het eerste gezicht. Want te oordelen naar zijn abnormaal grote borstkas, zijn puntige oren en de beide knobbels op zijn voorhoofd, is het zeer zeker geen mens . . .

„Gegroet, aardbewoners,” zegt het wezen in foutloos

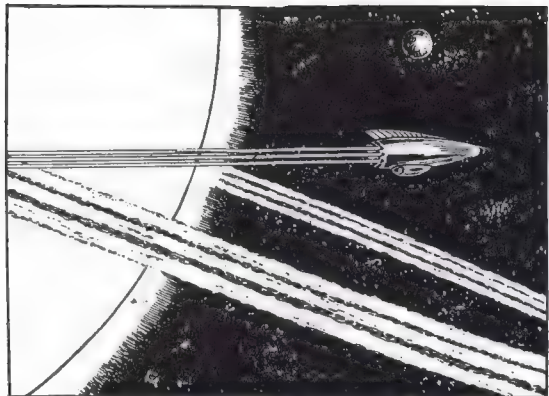
Engels. „Weest welkom op het Ruimteschip Chryseïs.” Frank is de eerste die weer iets kan uitbrengen. „Hoe komt het dat U Engels spreekt en wie bent U?”, stamelt hij.

„Mijn naam is Maran,” zegt de vreemdeling. „Al Uw andere vragen zullen beantwoord worden als wij op de plaats van Uw bestemming aankomen. Wanneer U zo vriendelijk wilt zijn mij te volgen . . .”

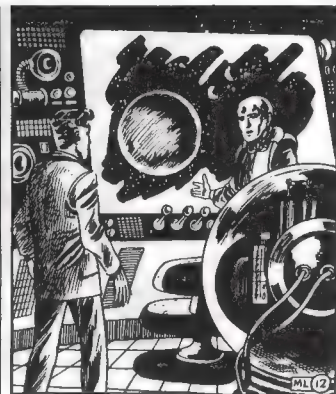
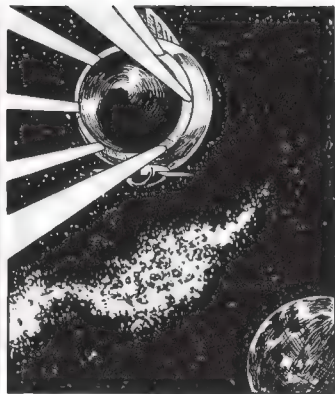
Het groepje loopt door lange gangen en zalen, waarvan de wanden gevuld zijn met schakelborden, meters, televisieschermen en allerlei, meestal voor aardbewoners onbegrijpelijke, apparaten, die bediend worden door... robots! De glimmende metalen figuren doen hun werk zonder op de vreemdelingen te letten. „Kijk,” zegt Maran, op één van hen wijzend, „al het werk aan boord wordt door hen uitgevoerd. Ik ben het enige menselijke wezen aan boord. Op U na natuurlijk.”

Dan zijn zij in een zaal, waar aan het eind een groot scherm geplaatst is. Maran drukt op een knop en het beeld springt in focus... Als een grote, glanzende bal hangt daar de aarde in de ruimte, roerloos en stralend... „Zoals U ziet passeren wij op dit ogenblik Uw satelliet, de Maan,” zegt Maran in de verbijsterende stilte die gevallen is onder Frank en zijn lotgenoten.

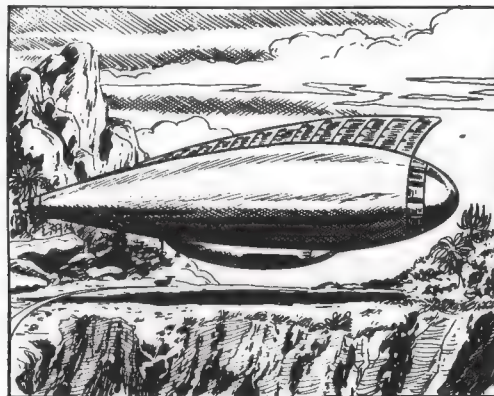
Na één dag passeert het ruimteschip de planeet Saturnus met zijn beroemde dubbele ringen. De gele glans van de planeet doet de sterren verbleken, maar de aardbewoners letten niet op dit overweldigende natuurschoon. Zij vragen zich af, waarom ze hier zijn. En Frank is vooral niet gerust op de alomtegenwoordige robots. Als Maran kwaad wil, zal hem dat niet moeilijk vallen met dergelijke helpers.

Tenslotte gaan Frank en de kleine Mr. Stupendous als afgevaardigden van de vijf mensen naar de geheimzinnige man van de sterren toe en eisen tekst en uitleg. Maar het antwoord dat Maran hun glimlachend geeft is: „Hebt geduld. Op onze plaats van bestemming zult U volledig ingelicht worden.”

Wanneer Frank en B.B. Stupendous met dit vage antwoord bij hun lotgenoten aankomen, valt de filmster Gary Perkins woedend uit: „Wat is dat allemaal voor geheimzinnigheid . . . En wat moet er van mijn nieuwe contracten worden? Over een maand moet ik aan nieuwe films beginnen. Wat zullen mijn fans hiervan denken?” Sylvia Hart zegt niets, maar Frank kan zien dat ze het met Perkins eens is. Hij haalt zijn schouders maar eens op. Hij kan er ook niets aan doen. Zo gaan de

dagen voorbij. Men passeert Pluto en het ruimteschip stort zich in de interstellaire ruimte. Frank maakt zich zorgen over Gary Perkins, die de tijd doorbrengt met als een gekooide tijger in het schip op en neer te lopen. Als hij maar geen gekke dingen gaat doen . . . Op zekere dag wordt Frank bij Maran geroepen. Deze toont hem het beeld van een planeet met twee manen op een televisiescherm. „Dit is het eindpunt van onze reis,” kondigt hij aan. „Binnen enkele uren landen wij.”

Twee uur later zweeft het ruimteschip, door geheimzinnige krachten in bedwang gehouden, roerloos boven een rotsplateau. Via een lift staan Maran en zijn 'gasten' even later op de begane grond. „U bent hier op Alpha Centauri III,” legt hij hun uit, „dat wil zeggen: de derde planeet van de ster Alpha Centauri. Zoals Uw aarde de derde planeet van Uw ster, de Zon, is. Alpha Centauri is de ster die het dichtst bij Uw zonnestelsel

staat. Ongeveer vier lichtjaren is de afstand.”

Dan stappen zij in een gereedstaande jet-car en rijden over een electro-magnetische strip een in de rotswand ingebouwde basis binnen. Vanuit een inspringende hoek kijken twee glinsterende ogen het bolwielige wagentje na.

De in dierenvelen geklede man, die de jet-car in de basis zag verdwijnen, springt op en maakt een paar grommende keelgeluiden. Dan draait hij zich om, raapt zijn stenen bijl op, rent lenig de rotselling af en verdwijnt in het tropisch aandoende oerwoud. Intussen is de jet-car in de basis 'gemeerd' aan het begin van een lange gang. Een robot staat reeds klaar om de wagen over te nemen. Zij zullen de weg verder lopend

afleggen. Maran glimlacht als hij Franks gezicht ziet. „Ja, ook hier wordt al het werk door robots gedaan,” zegt hij. Dan volgt een lange wandeling door gangen en kamers en plotseling staan zij voor een oude man, die, gezeten op een klein, zwevend platform, op hen wacht. „Dit is de Eerste Coördinator van deze basis,” zegt Maran. „En dit, Meester, zijn de aardbewoners.”

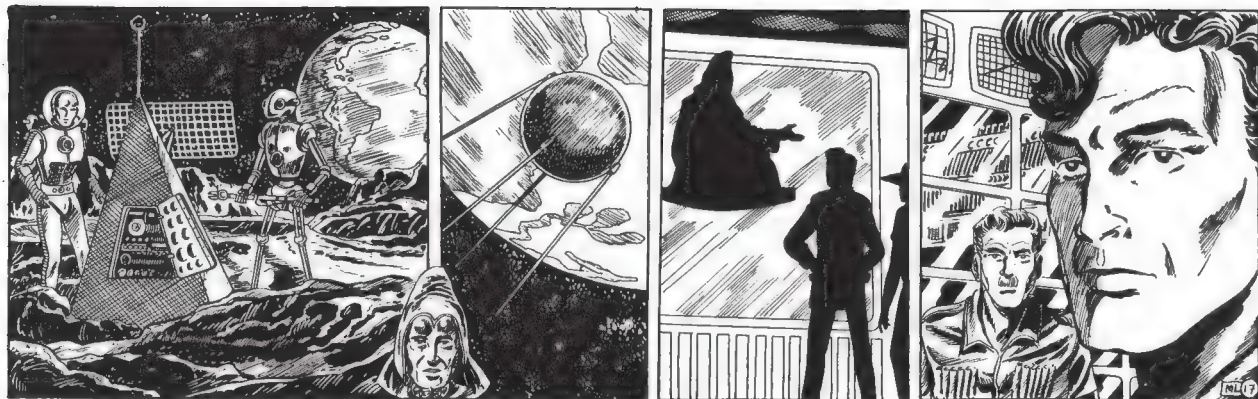
De oude man glimlacht. „Ik begrijp Uw verbazing over mijn zwevende zetel,” zegt hij. „De aardbewoners kennen de anti-graviteit nog niet. Maar het is een heel handig voertuig in dit uitgebreide complex. Doch terzake! Ik zal U uitleggen waarom gij hier zijt. Wanneer gij op dit scherm kijkt” – hij drukt op een knop en een groot scherm licht op – „dan ziet ge een opname van onze eigen melkweg. Dat is die grote sterrenmassa. De anderen zijn een spiraalnevel, rechtsonder, en, schuin

daarboven de Andromedanevel. Het zijn geen nevels, evenmin als onze melkweg, doch miljarden sterren, die elk vele lichtjaren van elkaar afstaan. Maar door de grote afstand van waaraf we zien, lijken ze samen te vloeien tot één witte vlek. In die grote sterrenmassa nu, onze melkweg, geeft de onderste cirkel ongeveer de sector aan waar Uw zonnestelsel zich bevindt. De bovenste geeft de plaats aan van het zonnestelsel waar Maran en ikzelf geboren werden.”

De Eerste Coördinator gaat verder met zijn verhaal. „Reeds honderdduizenden jaren geleden kende onze planeet een grote beschaving. Terwijl op de aarde de reptielen nog de overhand hadden, kende men op Veihdan reeds de ruimtevaart. Lange tijd geleden nu besloot men enkele wetenschappelijke expedities uit te zenden door ons melkwegstelsel. Maran en ik, met onze robots, zijn één van die expedities. Tweeduizend

jaar geleden – onze leeftijdsgrens overschrijdt in vele gevallen de vijfduizend jaar – ontdekten wij op een verkenningstocht door de ons toegewezen sector, dat Sol III, de derde planeet vanaf de Zon, intelligent leven droeg; dat al een, zij het primitieve, beschaving zich had ontwikkeld.”

„Daar het veroveren van de ruimte,” vervolgt de Eerste Coördinator, „een onvermijdelijke ontwikkeling is in het bestaan van ieder intelligent ras, plaatsten wij een kleine observatie-pyramide op de Maan, die ons op tijd zou waarschuwen. Dit gebeurde enkele maanden geleden, toen de eerste kunstmaan de ruimte inschoot. Wij hebben door Uw radio- en televisie-uitzendingen Uw taal geleerd, en enkele vertegenwoordigers van Uw ras – dat bent U – gekidnapt. Wij willen namelijk graag

weten wat voor soort mensen onze toekomstige collega's in de ruimte zullen zijn. Dan weten wij waar wij rekening mee dienen te houden. Maakt U zich dus niet ongerust. Wij houden U enige tijd in observatie en als alles goed gaat bent U over enkele weken weer op Uw eigen planeet terug.”

„Mooi gezegd,” denkt Frank. „Als alles goed gaat . . . Maar wat gebeurt er met ons als het niet goed gaat?” . . .

Wanneer wij weer in de gang staan, zegt Maran tegen Frank: „Ik hoop dat U ons dit niet kwalijk neemt. Het is in het belang van onze beide rassen. Nu zal ik U maar naar Uw vertrekken brengen. U moogt hier overigens vrij rondlopen. Alleen niet buiten komen. Wij willen op geen enkele manier inbreuk maken op het normale leven op deze planeet.”

Wanneer Frank en zijn lotgenoten op hun kamers zijn, vinden zij daar al hun bagage terug . . . ook hun wapens.

En bezorgd ziet Frank hoe Gary Perkins zijn geweer gretig oppakt en glimlachend bekijkt. Is hij iets van plan? . . .

Wat Frank niet kan zien is, dat die nacht een stam van de platneuzige bewoners van Alpha Centauri III met woest geschreeuw zijn instemming betuigt met één van hen, die, op een rotspunt staand, luide keelklanken uitstoot en op een duistere grot in de verre bergwand wijst.

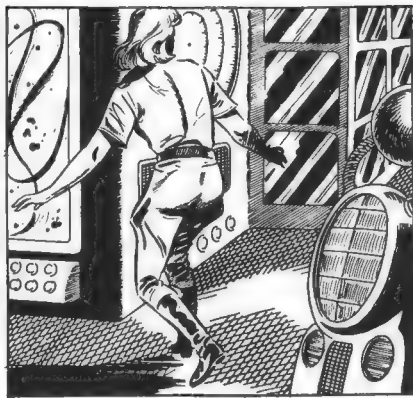
Een woest, dierlijk triomfgeschreeuw klinkt op naar de twee manen van Alpha Centauri III . . . Het Volk zal op jacht gaan naar een passend offer . . . De god met de vier horens zal geëerd worden . . .

De dagen in de basis gaan langzaam voorbij. Frank heeft vriendschap gesloten met Maran en deze leidt hem rond. Nog steeds houdt Frank Gary Perkins in de gaten. En zijn argwaan wordt er niet minder op, als hij

de filmster en de kleine B.B. Stupendous geregeld samen ziet. Waarbij Perkins klaarblijkelijk tracht de kleine filmproducer ergens toe over te halen. Waartoe? Frank heeft er heel wat voor over om dát te weten te komen.

En dan op een nacht, een week na hun aankomst op de basis, sluipen twee figuren zachtjes naar de deur van de slaapkamer . . .

Frank merkt niets . . . Hij slaapt.

Maar de filmster Sylvia Hart, in de kamer ernaast, ligt nog wakker. Ze hoort Gary Perkins en B.B. Stupendous met elkaar fluisteren wanneer ze langs komen. „Wat heeft dat te betekenen?“, denkt Sylvia Hart. Ze glipt haar bed uit en opent zachtjes de deur van haar kamer. De beide mannen gaan juist de hoek van de gang om. Ze zijn zwaar gewapend. Wat zijn die van plan? „Daar moet ik het mijne van weten,“ denkt Sylvia,

terwijl ze zich snel aankleedt. Dan gaat ze zo vlug als ze kan, zonder lawaai te maken, de beide vluchtelingen achterna.

Het blijkt dat zij buiten de basis zijn gegaan en spoedig staat ook Sylvia Hart in de frisse nachtlucht van Alpha Centauri III, op het rotsplateau. Ze wil juist de twee mannen roepen, als ze dodelijk geschrokken blijft staan...

Enkele tientallen meters verder zijn Gary Perkins en de kleine B.B. Stupendous in gevecht gewikkeld met een aantal woest uitziende, in dierenvelen geklede wezens, die als spoken uit de nachtelijke schaduwen oprezen. Het zijn, maar dat weet Sylvia Hart niet, enkele krijgers van het Volk, zoals de bewoners van Alpha Centauri III zich noemen, die op zoek zijn geweest naar een geschikt offer voor hun dubbel gehoornde afgod. Dat offer

is nu gevonden!

Vanuit de schaduw van een rotspunt ziet Sylvia Hart vol afgrijzen toe. Spoedig zijn de beide mannen overmeesterd en worden ze met vereende krachten een steil rotspad afgedragen.

Na een korte aarzeling volgt Sylvia hen, er zorg voor dragend dat ze uit het zicht blijft.

Gary Perkins en B.B. Stupendous worden ruw voortgeduwd door de dichte varengroei van de pre-historische jungle. Gary Perkins vraagt zich ongerust af wat er van hen moet worden. Maar vooral de kleine B.B. Stupendous zit in doodsangst. Hij ziet hoe de wilden vooral hem aankijken met gezichten, die, volgens de kleine regisseur, de duivelse voorpret van een lekkerbek weerspiegelen. Wat hij níet weet, is dat de barbaarse krijgers het maar niet laten kunnen naar dat vreemde

hoofd te kijken. Ze hebben nog nooit een hoed gezien en denken dat het een soort haardos is . . .

Intussen volgt Sylvia op veilige afstand, want ze wil weten waar de mannen naar toe gebracht worden, om daarna Frank en Majoor Hunt te waarschuwen. Plotse-ling is ze het groepje echter kwijt . . . Ze wil teruggaan, maar in het nachtelijk oerwoud zijn herkenningspunten verraderlijk. En na enkele minuten dringt de vreselijke waarheid tot haar door: ze is verdwaald! . . .

De volgende morgen wordt Frank ruw gewekt door Majoor Hunt. „Perkins, Stupendous en Miss Hart zijn verdwenen,” brult de Majoor in Franks oor. Frank is onmiddellijk klaar wakker en zegt, terwijl hij in zijn kleren schiet: „Ik had er al zo'n voorgevoel van. Die halfgare Perkins is tot de gekste dingen in staat en de kleine B.B. Stupendous laat zich gemakkelijk ompraten tot het een of andere dwaze plan.”

Op een draf rennen zij door de basis om Maran op te

zoeken, en gedrieën gaan ze naar buiten. Daar, op het rotsplateau, vinden ze de sporen van het nachtelijk gevecht en ook een primitieve stenen bijl. „Het is duidelijk,” zegt Frank, „ze hadden één of ander dwaas ontsnapingsplan en zijn nu gevangen genomen door de bewoners van deze planeet. Hun geweren liggen hier nog. Ze zijn té verrast geweest door de aanval om ze te gebruiken.”

„Het spijt mij,” zegt de Eerste Coördinator, wanneer Frank en Majoor Hunt bij hem om hulp komen vragen. „Wij kunnen niets voor U doen. Het is één van de strengste en meest absolute stelregels van onze Federatie, dat het ons verboden is om ons, hoe dan ook, te mengen in het gewone leven van de autochtone bevolking op de planeten waar onze bases zijn gevestigd. Hoezeer het mij ook spijt, wij kunnen niets doen om Uw vrienden te redden.”

Frank en de Majoor zijn wanhopig. Maar dan komt Maran hen te hulp. Hij redeneert dat reglementen nergens verbieden dat zij hun eigen rasgenoten gaan helpen. De reglementen zijn niet op aardbewoners van toepassing. De Eerste Coördinator is het hier volkomen mee eens. Enkele uren later gaan Frank en de Majoor op weg om – indien mogelijk – hun vrienden te bevrijden . . .

Aan de voet van het rotspad begint de jungle. Frank en Majoor Hunt aarzelen enige ogenblikken alvorens er in door te dringen. Terwijl zij zich een weg banen door de dichte begroeiing, zegt de Majoor: „Alles is hier vreemd voor me. Thuis op aarde mag ik dan een kenner van oerwoud en wild zijn, hier ben ik zo onwetend als een pasgeboeren kind. Ik weet niet welke planten, vruchten en dieren gevaarlijk zijn. Misschien . . .”

Maar Frank valt hem in de rede. „Wij kennen in ieder geval één dier dat gevaarlijk is,” zegt hij. Door een dun bladergordijn zien zij een open plek, waarop een klein aapachtig wezentje ligt te slapen, onwetend van het feit, dat het wordt beslopen door een reusachtige sabeltand-tijger . . .

De grote kat heeft echter een nieuwe begerenswaardiger buit geroken. Met een oorverdovend gebrul en uitgespreide voorpoten springt hij op Frank toe. Deze rekende daar echter op. Op hetzelfde ogenblik dat de sabeltandtijger springt, knalt zijn geweer. Het monster kromt zich in zijn sprong en valt brullend van pijn op de grond. Even slaat het met zijn klauwen, dan rekt het zich uit en blijft stil liggen... Dood! Het kleine aap-

achtige wezentje, dat antennevormige uitsteeksels heeft op zijn voorhoofd, kijkt onderzoekend of het dier nog een teken van leven geeft... Dan keert het zich tot Frank. En deze hoort tot zijn stomme verbazing een stem die zegt: „Ik geloof dat ik U moet bedanken voor het redden van mijn, zij het miserabel, leven.”

„Maar... maar... Waar komt die stem vandaan?” sputtert Frank. „Een aap die praat?... Dat kan niet...” Maar het aapje valt hem in de rede. Het maakt enkele schelle geluidjes en dan hoort Frank in zijn gedachten weer diezelfde stem: „Hou maar op... Ik heb het al weer gehoord. Jullie ras maak zich alleen maar mondeling verstaanbaar en jullie kunnen geen gedachten uitzenden. Dat is jammer, want nu moet ik eerst jullie taal leren. Gedachten zijn overal in het heelal

hetzelfde. Ik hoop dat je er geen bezwaar tegen maakt, dat ik zolang met jullie optrek en naar jullie gesprekken luister.” En met deze 'gedachten' wipt het aapje op Franks schouder... Hij is te beduusd om te protesteren. En daarbij, het beestje is niet lastig en ziet er ook niet gevaarlijk uit. Bovendien schijnt het intelligent te zijn en kan het dus misschien nog helpen bij de speurtocht naar het verdwenen drietal. Plotseling roept Majoor Hunt: „Kijk Frank, een voetpad!”

Het is inderdaad een pad, dat klaarblijkelijk gebruikt wordt. „Wel,” zegt Majoor Hunt, „als we dit nu maar volgen komen we in ieder geval op een plaats waar inboorlingen zijn, waarschijnlijk een dorp, en dat is de meest logische plek voor ons om Gary Perkins, B.B. Stupendous en Miss Hart te zoeken. Vooruit dus!” Urenlang volgt het tweetal, of eigenlijk het drietal, het voetpad dat zich eindeloos door de onaardse jungle

schijnt uit te strekken. Ze passeren een rivier over een omgevallen boomstam en duiken dan weer het oerwoud in. Maar hun komst gaat niet onopgemerkt voorbij. In een hoge woudreus zit een wachtpost, die Frank en Majoor Hunt reeds vanuit de verte ziet naderen. Een nagebootste dierenkreet galmt door de lucht als waarschuwing, dat vreemdelingen het jachtgebied van het Volk zijn binnengedrongen.

Het aapje op Franks schouder zit onrustig om zich heen te kijken. Dan hoort Frank in zijn gedachten: „Ik zou maar oppassen als ik jullie was. Het woud is plotseling veel te stil naar mijn zin . . . We zijn hier niet alleen!” Inderdaad valt het Frank nu ook op, dat de normale bosgeluiden alleen nog in de verte hoorbaar zijn. Juist wil hij Majoor Hunt waarschuwen, als onder luid geschreeuw een troep met stenen knotsen gewapende

wilden op hen afkomt . . .

Het aapje springt onmiddellijk van Franks schouders in een hoge boom en van daaruit ziet het hoe Majoor Hunt wordt ontwapend en Frank van achteren wordt neergeslagen . . .

Het eerste wat Frank voelt als hij weer bijkomt, is een hoeveelheid water die langs zijn gezicht druipt. En het eerste wat hij ziet, is het goedige gezicht van de kleine filmregisseur B.B. Stupendous. Eén van de mannen die zij zo gezocht hebben. Ze zijn in een grot, ziet Frank nu . . . Wat verderop staat Gary Perkins te praten met Majoor Hunt. Deze kijkt verheugd op als hij hoort dat Frank weer bij zijn positieven is. „Ze hebben je behoor-

lijk te pakken gehad, ouwe jongen,” roept hij. „We zijn al een volle dag in deze helse grot en zullen er wel een poosje moeten blijven ook. Het rotsblok dat die wilden er voor geschoven hebben kunnen wij niet verplaatsen zonder hulpmiddelen.”

„Dat ziet er niet mooi uit,” vindt Frank.

Het aapje is verdwenen, ziet Frank. Jammer, want het had hen misschien kunnen helpen. In ieder geval hebben hij en Majoor Hunt hun revolvers nog . . .

Dan schrikt hij . . . „Waar is Miss Hart?“, vraagt hij aan Gary Perkins. „Dat vragen wij ons ook af,“ zegt deze. „Verschrikkelijk,“ zegt Frank. „Dan moet ze alleen in deze groene hel zwerven. En ze is zo hulpeloos als een baby. Als we haar niet gauw vinden is ze verloren, zonder vuur, zonder wapens en zonder voedsel.”

Maar wat Frank niet weet, is dat Sylvia Hart in één van haar oerwoudfilms eens een vuur heeft moeten maken met behulp van een ronde stok en wat droog mos. Deze wetenschap heeft de filmster toegepast. En nu is zij een wapen aan het improviseren. Aan een lange rechte tak, waarvan zij een uiteinde in het vuur heeft gehard, snijdt zij met haar zakmes een scherpe punt. Zo'n primitieve speer heeft zij ook eens in een film gehad.

Het voedselprobleem heeft Sylvia eveneens opgelost. Ze heeft van zes verschillende vruchten kleine stukjes afgesneden en die, met behulp van een aan repen gescheurde zakdoek, op de huid van haar armen gebonden. Ze heeft ze zo een dag laten zitten. En nu haalt ze die stukjes er af. Twee plaatsen op haar rechterarm zijn rood ontstoken, pijnlijke vlekken ontstaan. Dat betekent, dat de stukjes vrucht, die daar gezeten hebben, vergiftig zijn voor het menselijk lichaam. Het sap dat in

de huidporiën drong, heeft daar een schadelijke werking gehad. De andere vier soorten zijn misschien niet lekker, maar ook niet vergiftig. Zo heeft Sylvia Hart spoedig een voorraad vruchten, die voorlopig haar honger kan stillen.

Intussen maken Frank en Majoor Hunt zich zorgen over de filmster die, volgens hen, 'hulpeloos' in de genadeloze jungle van Alpha Centauri rondzwervt.

Plotseling hoort Frank in zijn brein weer de 'stem' van het telepathische aap-wezentje. „Ik ben hier een eind vandaan, maar misschien kan ik jullie toch helpen. Ik ben te weten gekomen, dat jullie morgennacht geofferd zullen worden aan de afgod van de wilden, in de grot in de bergwand tegenover je. Tijdens het ritueel zal ik proberen de aandacht van Het Volk van jullie af te leiden zodat jullie de kans krijgen die wapens-waar-de-

bliksem-uit-komt te gebruiken. Ik weet een weg waarlangs we kunnen ontsnappen.” Dan houdt de 'stem' weer op. „Wel,” zegt Frank, „dat noem ik nog eens optimisme.” Hij vertelt de anderen wat hij heeft gehoord. „Met twee pistolen en een aapje tegen een horde fanatieke wilden; ik ben niet erg overtuigd van de goede afloop!”

Die nacht slaapt Sylvia Hart in de hoogste boom die zij kan vinden. De twee manen kijken neer op de jungle van Alpha Centauri III en op de slapende aardse filmster die, gewapend met haar geïmproviseerde speer, op een stevig gevorkte tak zit. Het lijkt een vredig tafereeltje . . . maar de nachtgeluiden van het oerwoud wijzen op de aanwezigheid van Centauri's roofdieren. De volgende morgen gaat Sylvia weer vroeg op pad. Ze

heeft in de verte een bergketen ontdekt en daar de basis van Maran ook in de bergen was gelegen, loopt ze in die richting.

Intussen is de tovenaars van de stam der platneuzige bewoners van Alpha Centauri III reeds bezig zich gereed te maken voor de komende offerfeesten.

De avond begint weer te vallen. Frank en Majoor Hunt kijken voor alle zekerheid hun wapens nog eens goed na. Dan krijgt Frank weer een telepathische boodschap van het aapje: „Doe vooral geen poging te ontsnappen voordat ik het teken geef. Ik zal op het juiste moment de Platneuzen afleiden . . . Zorg dan dat jullie klaar zijn.” Enkele uren later, als het donker is, wordt het rotsblok voor de grótingang weggerold en de aardbewoners

wordt duidelijk gemaakt naar buiten te komen. Begeleid door tientallen met speren en bijlen gewapende wilden, volgt een tocht door de jungle. Aan het einde daarvan zien Frank en zijn lotgenoten de rest van het Volk, rondom reusachtige vuren verzameld, die zij aangelegd hebben aan de voet van de bergwand waarin zich hun offergrot bevindt.

Langzaam naderen zij de vuren. „Zal het aapje zijn plan op tijd uitvoeren?“, denkt Frank. Hij en Majoor Hunt kunnen zich nauwelijks weerhouden hun wapens te trekken. Maar zij zouden snel overmeesterd zijn door de horde wilden. Bovendien zijn Gary Perkins en de kleine regisseur B.B. Stupendous volkomen ongewapend.

Intussen is het aapje op zoek naar een middel om de

offerplechtigheid te verstoren. Het heeft een brandende tak gestolen en slingert nu van boom tot boom. Spoedig heeft het gevonden wat het zocht. Een geweldig, zwaar bepantserd monster, dat zich stampend een weg baant door de wildernis. Lenig springt het aapje op de rug van het driehoornige onddier, dat dank zij zijn dikke, harde huid niets voelt of merkt.

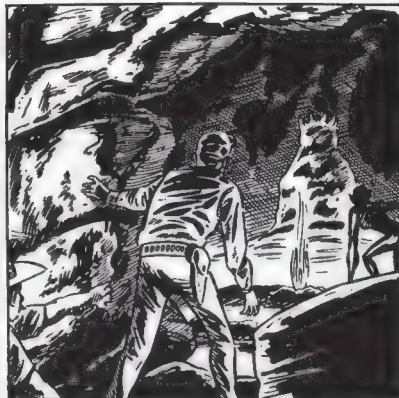
Maar dan houdt het aapje de brandende tak voor de ogen van het voorhistorische monster. En de instinctieve angst voor de grootste vijand van alle wilde dieren: het vuur, doet zijn werk. Dol van angst springt het ondier vooruit. Maar waar het gaat, volgt ook die tergende vlam. Het aapje houdt zich stevig vast aan de hoornen pantserkraag. En door de vlam nu eens links, dan weer rechts te houden, weet het aapje het monster

in de richting van de offervuren te drijven. En dan krijgt Frank het teken, een telepathische waarschuwing! „Het is zo ver,” roept hij, „we moeten ons tegen de rotswand aandrukken.”

Niet merkend, dat het van de regen in de drup terecht komt, laat het monster zich naar de offervuren drijven. Het loeit van angst en slaat met zijn gepantserde staart om zich heen, alles op zijn weg vernielend. De verwarring is onbeschrijfelijk. De wilden vluchten dodelijk verschrikt alle kanten uit, het bos in. Het monster, dat zich omringd ziet door vuur, is half krankzinnig van angst en stampert brullend heen en weer, de chaos steeds

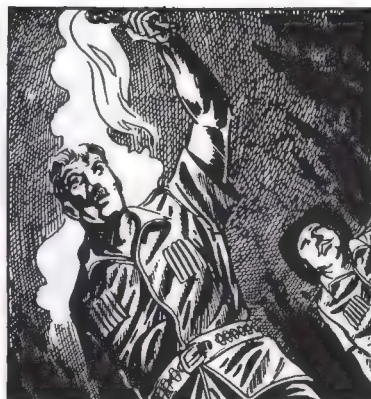
vergroterend. Intussen is het aapje van het dier afgegleden en op Franks schouder gesprongen. „En nu snel,” zegt het telepathisch tegen Frank, „we moeten het rotspad op dat naar de offergrot leidt. Snel, voordat de wilden zich van hun schrik herstellen.”

Zo vlug zij kunnen, klimmen de vluchtelingen het rots-
pad op naar boven. Ze worden nog steeds niet achter-
volgd en beneden hen, aan de voet van de bergwand,
klinkt het angstige loeien van het voorhistorische mon-
ster. Spoedig staan zij aan de ingang van de reusachtige
grot. Binnenin ziet Frank een primitief afgodsbeeld
staan, waarvoor een vlam brandt. „Hier zouden jullie
geofferd worden,” zegt het aapje telepathisch. „Hier

zijn we echter veilig, want deze grot is namelijk taboe
voor alle wilden behalve de tovenaar.”

Van een tak, die zij in de grot vinden, maken zij een
fakkel. „Nu dieper de grot in,” hoort Frank het aapje in
zijn brein zeggen. „Er moet ergens een tweede uitgang
naar de buitenwereld zijn.”

Enkele uren lang dwalen de vier mannen en het telepatische aapje van Alpha Centauri III door de gang waar de grot in uitliep. Zo nu en dan gaan zij door wijde 'zalen' en dan weer vernauwt de gang zich zodat zij kruipend verder moeten. „Ik vraag me af of er wel een andere uitgang is,” zegt Frank. „Misschien loopt de gang wel dood.” „Nee, dat geloof ik niet,” antwoordt Majoor Hunt. Hij houdt de fakkel in de hoogte. Ze is

bijna opgebrand, maar de vlam flakkert als in de wind. „Het tocht hier behoorlijk,” zegt de Majoor, „en dat wijst op een tweede uitgang.” Plotseling hoort Frank in de verte een geluid dat heviger wordt naarmate zij verder gaan!

Enkele minuten later staan zij op de rand van een overhangend rotsblok. Beneden zich zien zij een rivier met donderend geweld door haar onderaardse bedding stromen. Hier en daar zien zij boomstammen drijven, die met grote snelheid weer uit het gezicht verdwijnen. „Dit schijnt de tweede uitgang te zijn waarnaar wij zochten,” zegt Frank. „Dat ziet er niet mooi uit. Een vlot bouwen kunnen we niet en er is ook geen rotspad waar

we langs kunnen gaan . . .”

Plotseling geeft Gary Perkins een luide gil van schrik. „Kijk uit . . . de grond beweegt!” Het rotsblok waarop zij staan, is uit zijn evenwicht geraakt . . . kantelt . . . en stort met de vier mannen en het aapje in de snelstromende onderaardse rivier!

Frank bemerkt, dat de rivier onder haar oppervlak nog veel woeliger is dan zij er uit ziet. Hij wordt in alle richtingen rondgedraaid en eenmaal komt hij met een smak tegen de rotswand terecht. Zijn longen schreeuwen om zuurstof. Hij vecht met al zijn krachten om aan die draaikolken te ontsnappen en juist op het moment dat hij denkt het bewustzijn te zullen verliezen, ontsnapt hij aan de greep van de stroom en duikt op . . . Hij

ademt een lange teug verse lucht in zijn brandende longen. Dan hoort hij in zijn brein: „Kijk uit! Kijk uit! Opzij!” In een flits ziet hij een reusachtige boomstam op zich af komen met daarop het telepathische aapje. Een van de uitstekende stompen slaat hem met geweld tegen het voorhoofd en Frank zinkt weg in een diepe duisternis.

Ook Majoor Hunt en Gary Perkins hebben een boomstam weten te bemachtigen. De kleine B.B. Stupendous heeft het bewustzijn verloren en hangt slap in de armen van Majoor Hunt. Plotseling kijkt de Majoor geschrokken om zich heen. „Frank, Frank! Waar ben je?!”, roept hij, het gedonder van de rivier overstemmend. Maar er komt geen antwoord. Frank is nergens te bekennen. Verslagen trekken de Majoor en Gary Perkins

de kleine filmregisseur half over de boomstam heen, zodat zij hem kunnen vasthouden. En voort gaat het, in tomeloze vaart, rakelings langs de dreigende rotswanden. Af en toe wordt de stam half uit het water getild . . . Dan roept Gary Perkins: „Wat is toch dat gerommel dat ik in de verte hoor . . . Het wordt steeds luider!”

In de buitenwereld is juist de dag aangebroken. Het eerste daglicht speelt in de opspettende wolken van een torenhoge waterval. Het komt uit een gat in de bergwand. En enkele honderden meters daarachter, in de rivier die door de berg stroomt, drijven Majoor Hunt, Gary Perkins en bewusteloze B.B. Stupendous met grote snelheid op die waterval af . . . Na enkele minuten bereikten zij de opening in de rotswand waardoor het

water zich in de diepte stort. Even lijkt het erop alsof zij de lucht ingeslingerd worden, maar de rivier laat zijn prooi niet los. Bijna rechtstandig verdwijnt de boomstam in de opwarrelende waterwolken, terwijl de drie nietige mensjes zich er aan vastklampen alsof hun leven ervan afhangt.

Wanneer Majoor Hunt weer bijkomt, merkt hij dat hij op smal strandje ligt. In de verte dondert de waterval. Hij herinnert zich vaag de duizelingwekkende val, de worsteling met het genadeloze water, hoe hij half bewusteloos aan land kroop en toen het bewustzijn verloor.

Enkele meters verderop komt Gary Perkins juist weer bij zijn positieven. Alleen de kleine regisseur B.B. Stu-

pendous ligt stil, nog half in het water. Maar wanneer de Majoor hem op het droge sleept en kunstmatige ademhaling op hem toepast, krijgt hij ook weer het bewustzijn terug. Wat verwezen kijkt hij rond. Hij ziet de waterval, die omlaagstort in een brede rivier, hij ziet . . . „Majoor!”, roept hij plots opgewonden, „kijk eens . . . daar . . .!”

De Majoor springt op, juichend van vreugde en opluchting. Er komt een boomstam aangedreven uit de richting van de waterval . . . Op die boomstam bevindt zich het telepathische aapje . . . En, hangend aan zijn koppelriem, is daar Frank, de doodgewaande Frank. Toen hij door de voorbijsnellende boomstam bewusteloos werd geslagen en dreigde te verdrinken, had het aapje hem bij zijn riem gegrepen en die om een van de afgebroken takstompen gehaakt. Op die manier hebben ook

Frank en het aapje de helse tocht door de onderaardse rivier en de waterval overleefd.

Voorzichtig helpt de Majoor de bewusteloze Frank aan land en wast de wond op diens voorhoofd schoon. Langzaam aan komt Frank weer bij. Hij ziet de Majoor over zich heen gebogen en mompelt: „Majoor, ik heb zo gek gedroomd. We waren ontvoerd door een ruimteschip, en verdwaald op een planeet van Alpha Centauri . . .”

Het kost de Majoor niet veel moeite Frank ervan te overtuigen dat hij niet heeft gedroomd. Tenslotte ziet deze overal om zich heen de bewijzen. Dan gaan de mannen enige tijd rusten en zich klaarmaken voor de tocht terug naar de basis. De Majoor kijkt de wapens na, die gelukkig niet van het water hebben geleden. Frank haalt een speciaal kompas tevoorschijn dat Maran hem heeft gegeven. Het is afgesteld op de basis zelf en zo zullen zij deze altijd kunnen terugvinden. Na enige uren gaan de vier aardbewoners en het aapje

van Alpha Centauri III weer op weg. Spoedig bereiken zij de rand van de jungle. In de verte doemt een massieve bergketen op. „Aan de andere kant daarvan bevindt zich de basis,” wijst Frank. Urenlang trekken ze over de steppe die hen van de bergen scheidt. Frank kijkt ongerust om zich heen. Als zij hier een van de monsters tegenkomen waaraan Alpha Centauri zo rijk is, kunnen zij in dit open terrein nergens heen vluchten.

In de verte zien zij regelmatig de silhouetten van reusachtige voorhistorische ondieën. Tot nog toe hebben Frank en zijn lotgenoten geluk gehad. De kleine filmer B.B. Stupendous is al dit wandelen niet gewend en raakt wat achter. Puffend kijkt hij om zich heen... Twee seconden later stormt hij met een sneltreinvaart rakelings langs Frank, gillend van angst. Geschrokken draait Frank zich om, en dan galmt de angstkreet van

het telepatische aapje door zijn brein: Dat is een van de bloeddorstigste roofdieren van deze planeet." Vanachter een bos is een groot hagedisachtig monster tevoorschijn gekomen, dat het groepje met glinsterende, rode ogen opneemt.

Enkele ogenblikken later rennen de vier mannen voor hun leven. Maar het monster is sneller dan zijn log voorkomen doet veronderstellen. Het wint gestadig veld. Frank ziet in, dat ze de bergen nooit zullen bereiken als het ondiër niet wordt afgeleid. Hij haalt Majoor Hunt in en vertelt hem zijn plan.

Even later blijven Frank en de Majoor staan, terwijl B.B. Stupendous, Gary Perkins en het aapje lopen wat

ze lopen kunnen naar de veiligheid van de bergen, die nog slechts enkele honderden meters verwijderd zijn. Frank en Majoor Hunt wachten echter het monster op, en doen het van koers veranderen door het van de rotsen weg te lokken.

De twee mannen weten dank zij hun samenwerking zich het monster van het lijf te houden. Telkens wanneer een van hen het gevaar loopt ingehaald te worden, leidt de ander met welgemikte revolverschoten de aandacht van het ondier af. De kogels schijnen echter niet de minste uitwerking te hebben op de gepantserde huid van de reuzenhagedis. Totdat Frank met een welgemikt schot het oog verblindt. Met een gebrul van pijn en

woede wendt het monster zich naar Frank. De Majoor krijgt niet de kans in te grijpen. Frank rent voor zijn leven . . . De grond dreunt onder de logge poten van het monster . . . En plotseling kan Frank niet verder . . . Voor hem gaapt een diepe afgrond.

Wanhopig kijkt Frank om zich heen... Dan ziet hij enkele meters verderop een plek waar de kloof zo smal is, dat hij erover heen kan springen... Hij draait zich om en schiet enkele kogels op het monster af, zonder de moeite te nemen te richten. Dat is ook niet nodig. Het ondie is nu zo dichtbij, dat het haast niet mogelijk is het te missen. En met een noodzakelijkerwijs korte aanloop waagt Frank de sprong... Enige verschrikkelijke

seconden zweeft hij tussen hemel en afgrond... dan grijpen zijn handen de begroeiing van de overkant. Hijgend blijft Frank op de rand liggen. Dan kijkt hij om en ziet tot zijn schrik dat het monster luid brullend op zijn achterpoten omhoog rijst... Hij is nog steeds niet veilig!

Het monster staat als een kangoeroe op zijn achterpoten. Het is zo groot dat het zich maar voorover hoeft te laten vallen om de kloof te overbruggen. Snel draait Frank zich op zijn rug. Met opeengeklemden tanden en biddend om een wonder, schiet hij zijn laatste kogels af op het hoog boven hem uittorende on-dier... Even blijft het monster stokstijf staan... Dan uit het een pijnlijk loeien en ranselt de aarde met zijn

zware staart en achterpoten... De grond komt in beweging... de rand van de kloof brokkelt af... Brullend stort het monster in de diepte, rakelings langs Frank. Even later kijkt hij in de gapende duisternis van de afgrond en slaakt een zucht van verlichting.

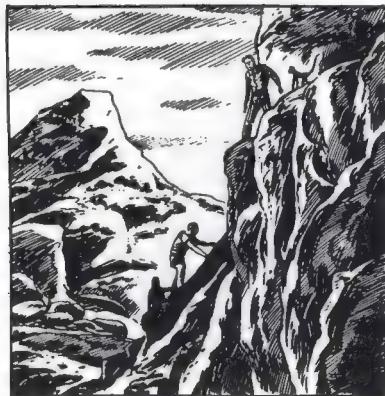

„Dat was een dubbeltje op zijn kant,” zegt Frank, wanneer hij met Majoor Hunt de richting inslaat waarin Gary Perkins, de kleine B.B. Stupendous en het aapje verdwenen zijn. Hij wist zich het zweet van zijn voorhoofd. „Nu zo gauw mogelijk onze vrienden, de filmmensen, inhalen!”

Een half uur later bereiken zij de voet van de bergketen en daar staan Gary Perkins en het aapje reeds op hen te wachten. „Zoals je ziet hebben we het er heelhuids

afgebracht,” grijnst de Majoor, maar dan schrikt hij op: „Waar is Mr. Stupendous?!”

Het blijkt dat de kleine filmregisseur in zijn angst in een rotsspleet is gekropen. En het kost Frank heel wat overredingskracht hem ertoe te bewegen zijn veilige schuilplaats te verlaten. Als zij weer bij elkaar zijn, kijkt Frank eens op zijn kompas. „We zullen dwars door deze bergen moeten,” zegt hij, „de Basis ligt precies aan de andere kant.”

Een dag lang trekken de vier aardbewoners en het aapje van Alpha Centauri III nu reeds door het woeste berg-landschap. Vaak worden zij gedwongen ware staaltjes van alpinisme ten beste te geven. En de kleine dikke B.B. Stupendous is hierbij nogal eens een blok aan hun been. Toch weten zij alle obstakels te overwinnen. Dan trekken zij weer urenlang over schaarsbegroeide hoog-vlakten. Op een gegeven moment wijst Frank zijn met-

gezellen op een vlucht vogels in de verte voor hen. Dat lijken wel voorhistorische aardse pteranodons,” zegt hij ongerust. „Dat waren geen vogels, maar vliegende reptielen, die een verschrikkelijk moorddadige rooflust bezaten. Soms bereikten zij wel een vleugelwijdte van negen meter!”

Naarmate zij de vliegende roofdieren naderen, blijkt dat Franks vermoedens juist zijn. Het zijn inderdaad pteranodons. Ze zijn wat kleiner dan die men op aarde gekend heeft, maar hun grote bek met de dubbele rij vlijmscherpe tanden is minstens even dodelijk. Frank laadt zijn revolver opnieuw. „Ik ben bang dat we die zullen moeten gebruiken!”, zegt hij, „maar waarom blijven de monsters op één punt rondcirkelen?”

Wanneer zij enkele minuten later aan de rand van een klein dal staan, zien zij het antwoord op deze vraag. „Kijk daar!” roept Gary Perkins. „Ze vliegen geregeld op die rotsen daar af en worden dan teruggeslagen door een speer of een stok die tussen de rotsen uitkomt! Er is daar iemand in gevaar!”

„Kom mee,” roept Frank, terwijl hij en Majoor Hunt hun wapens tevoorschijn halen. „Wie het ook is, we moeten hem redden.” Zij rennen de rotsachtige helling af, schietend en schreeuwend om de grote reptielen met hun leerachtige vleugels af te schrikken. De Majoor raakt twee van hen dodelijk en ook Frank doet er één, afschuwelijk krijsend, omlaag dwarrelen. De rest, geschrokken door het plotselinge geknal der revolvers en

het geschreeuw, vlucht klapwiekend de wolken in . . . Dan lopen zij snel naar de rotsen toe, die bescherming boden aan de prooi der pteranodons. En zij zien voor het eerst wie zij gered hebben . . . de doodgevaande filmster Sylvia Hart!!

Het weerzien tussen Sylvia Hart en de vier mannen is bepaald ontroerend. De kleine filmregisseur B.B. Stupendous blijkt even sentimenteel te zijn als zijn films. Alleen het aapje snapt niet waar zo'n drukte om wordt gemaakt.

Dan roept de Majoor plotseling waarschuwend: „Ze komen terug!” En inderdaad. De roofdieren zijn niet van plan hun prooi zo gemakkelijk op te geven. Krij-

send duiken zij omlaag, op het groepje mensen af. „Nu zitten we pas goed in de penarie!” schrikt Frank, bleek wordend, als zijn en Majoor Hunts revolver slechts een droge klik voortbrengen. „Geen kogels meer!” Als de weerlicht raapt hij de primitieve houten speer van Sylvia Hart op en maakt zich klaar om zijn leven zo duur mogelijk te verkopen . . .

Plotseling baadt de gehele omgeving in een vreemd, onnatuurlijk groen schijnsel, dat zo krachtig is dat het zonlicht van Alpha Centauri erdoor wordt verdrongen. En dan ontploffen plotseling alle pteranodons in de omtrek!! Ook de dode monsters in de omtrek gaan in rook op. Dan ebt de groene schijn weer weg. Verdwaasd kijken Frank en zijn lotgenoten om zich heen. Maar dan zien zij boven zich een landend raketvliegtuig. Dit verklaart alles. Maran heeft hen met een van

zijn geheimzinnige wapens gered. Wanneer zij even later aan boord van de raket op weg zijn naar de basis, zegt Maran lachend tot Frank: „Ik kon de Eerste Coördinator er uiteindelijk van overtuigen dat reglementen slechts gemaakt zijn om in geval van nood overtreden te worden. Zodoende kon ik jullie gaan zoeken. En ik vond je net op tijd, geloof ik.” Ja, dat gelooft Frank ook wel.

Van Maran krijgt Frank ook te horen waar het aapje vandaan komt. „Hij is een van de laatsten van een ras dat eens geheel Alpha Centauri III bevolkte. Zoals je wel gemerkt hebt, missen zij technische cultuur, maar zij hebben hun geest meer ontwikkeld. Ze zijn dan ook telepathisch. Jammer genoeg sterven ze nu uit en het ras der platneuzen, waar jullie ook al kennis mee hebben gemaakt, krijgt de overhand.”

Dan, na nog enkele dagen, komt eindelijk het moment waarop de Eerste Coördinator de aardbewoners meedeelt, dat de uitslag van zijn observaties gunstig is. Zijn ras zal de mens met open armen verwelkomen in de interstellaire ruimte. En nu mogen Frank en zijn lotgenoten ook terug naar de aarde. Koortsachtig treffen zij hun voorbereidingen en een week later zijn zij op weg.

De terugreis naar de aarde duurt weer even verrassend kort als toen zij zo onverwachts naar Alpha Centauri III werden ontvoerd. Na niet al te lange tijd hangt het reusachtige ruimteschip boven de jungle van Afrika. De helicopter, waarin zij vlogen toen zij werden ontvoerd, wordt uitgeladen en Frank en zijn metgezellen gaan afscheid nemen van Maran en het telepathische aapje. „Denk aan Uw belofte, dat ge niets van ons bestaan

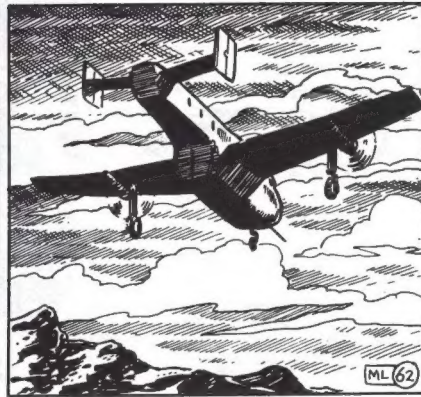
zoudt verraden,” dringt Maran nog aan. „En nu, vaarwel en misschien tot weerziens.”

Op smalle pijlen van vuur stijgt het ruimteschip weer op, sneller en sneller, de stratosfeer in . . . nagewuifd door de vijf aardbewoners. Nog zwak hoort Frank in zijn brein het telepathische 'stemmetje' van het aapje: „Vaarwel, en tot weerziens, man van de aarde.”

Enkele uren later snelt de tweemotorige helikopter voort boven de Afrikaanse jungle... Er zullen in de weken, dat zij van de aarde verdwenen waren, wel reddingsexpedities zijn uitgezonden om hen te zoeken. Daarom hebben zij afgesproken te vertellen dat zij motorpech kregen en in het ondoordringbaarste gedeelte van de jungle een noodlanding moesten maken, waarna zij de helikopter met grote moeite hebben kunnen repareren.

Wanneer zij op een klein vliegveld van Nairobi landen, veroorzaakt de verloren gewaande helikopter een enorme opschudding. En terwijl de pers B.B. Stupendous, Gary Perkins en Sylvia Hart bestormt, trekken Frank en Majoor Hunt hun kraag op en maken ongezien dat ze weg komen. „Die filmmensen zijn beter aan zo'n stormloop van de pers gewend dan wij,” grijnst Majoor Hunt.

Een half uur later zitten zij op een terrasje in de binnenstad van Nairobi te genieten van een glas koud bier . . . , het eerste sinds vele weken. „Oef, dat smaakt!”, zucht de Majoor, en hij vervolgt: „Weet je wat ik zo jammer vind? Dat we helemaal geen souvenir mee konden nemen van Alpha Centauri, omdat we beloofd hebben te zwijgen.” „Daar vergist U zich in, Majoor,” glimlacht Frank en hij haalt een plat metalen plaatje uit zijn zak. „Dit heb ik van de Eerste Coördinator gekregen,” zegt hij. „Op dit plaatje staan in micro-gravure de complete

plannen en blauwdrukken van een tweepersoons ruimtevaartuig! De mensen van de planeten hebben voor ons de weg naar de ruimte geopend, waar wij op onszelf aangewezen, misschien nog lang niet aan toe zouden zijn.”

Enkele dagen later is Frank in zijn eigen toestel de 'Pelican' op weg naar huis, naar Holland, waar zijn compagnon Philip op hem wacht.

Martin Lodewijk nam in 1956 de strip " Frank de vliegende Hollander " over van Piet Wijn. In tegenstelling tot Piet Wijn's verhalen werden de nieuwe avonturen niet in de Parool bladen geplaatst. Daar de strip wel in enige Scandinavische bladen werden gepubliceerd schreef Martin Lodewijk deze verhalen in het Engels. De "Frank" verhalen van Martin zijn representatief voor de S.F. strip van de jaren vijftig. De Lijn zal de gehele reeks van Martin Lodewijk - 5 verhalen en Piet Wijn - 7 verhalen in boekvorm gaan uitgeven.

verkrijgbaar: **Dick Durfal**

en het oog van Siva - en de Kale Jonker -.

Piet Wijn tekende deze twee verhalen
in 1960 voor het jeugdblad "Olidin",
een veertiendaags periodiek van de
Shell. Nu voor het eerst in één boek
gebundeld.

In voorbereiding: **GLORIA** van **GOES**

de avonturen van de Kapersdochter,
getekend door Piet Wijn, worden in 3
delen gebundeld. Het eerste album zal
volgende maand verschijnen.

